

каза, че трѣбва да се обърнемъ къмъ неговия источникъ, именно къмъ Code Napoléon. Тамъ казвало, че не трѣбва да бѣде изпълнено едно прѣстѣпление, за да бѣде наказано, ами стига да има едно начало за извършване. Тамъ, въ стария текстъ се говорило: „Който подбужда населението къмъ гражданска война“; не трѣбва да има бунтъ, ами гражданска война. Не можъ да не се съглася съ г-на прокурора, че първата редакция е такава — гражданска война или междоусобна война. Но пакъ азъ ще моля г-на прокурора да ни каже, какви доказателства прѣдстави той, исчерпани отъ прѣдварителното дарение, че моя клиентъ е подбуждалъ населението противъ правителството? Г-нъ прокурора каза, малко ли междоусобни войни сме имали тука? Азъ съмъ напълно съгласенъ съ г-на прокурора, че имаше и печални явления въ нашата нова история, но тѣ трѣбва да иматъ свѣрска съ дѣлата на Миларова, та тогава да се иска за него това наказание. А че имало междоусобни войни, че Миларовъ е написалъ дневникъ съ друго прѣстѣпно съдържание, това не може да се откаже. По този членъ, г-да съдии, не ще да говоря по-вече, че това прѣстѣпление е извършено отъ моя довѣренникъ, защото напълно съмъ увѣренъ, че такова обвинение нѣма основание да се поддържа. Сериозно е третото и послѣдно обвинение, което се прѣписва на моя клиентъ отъ г-на прокурора, а именно — за съзаклятието. Това може да се признае, но трѣбва да се види какъ се е развило то, отъ какво качество е, какъ се наказва, каква е прѣстѣпническата му цѣль и пр. Г-нъ прокурора даде нѣкои обяснения по това прѣстѣпление, по които азъ по най-формаленъ начинъ искамъ да говоря нѣщо. Г-да съдии, по този въпросъ, азъ ще захвана отъ тамъ, гдѣто по-напрѣдъ г-нъ прокурора каза, че съзаклятието било узрѣло до степенъта на покушение. Днесъ, обаче, въ втората си рѣчь, г-нъ прокурора намѣри, че има покушение и ви каза да се съобразите съ членъ 1-й отъ закона за прѣстѣпнитѣ дѣяния противъ особата на Негово Царско Височество Князьтъ. Г-нъ прокуроръ навежда и 715 членъ отъ военно-сѣдебния уставъ. За да бждемъ по-ясни върху този въпросъ, азъ съмъ длъженъ да цитирамъ този членъ; той е краткъ: „За основание на въпроситѣ за виновността или невиновността на подсѣдимия, трѣбва да служатъ не само изводитѣ на обвинителния актъ, но и сѣдебното дирение и заключителнитѣ прѣвѣния, до колкото